

Prezidents Tomass S. Monsons

„Es tevi neatstāšu, un Es tevi nepamefīšu”

Mūsu Debesu Tēvs . . . zina, ka mēs mācāmies, augam un kļūstam stiprāki tad, ja stājamies pretī grūtībām un pārvaram pārbaudījumus, caur kuriem mums jāiziet.

Šovakar es ierakstīšu savā dienasgrāmatā: „Šī bija viena no visiedvesmojošākajām vispārējās konferences sesijām, ko es jebkad esmu apmeklējis. Viss bija lieliski un ļoti garīgi.”

Brāļi un māsas, pirms sešiem mēnešiem, kad tikāmies mūsu vispārējā konferencē, mana mīļā sieva Fransisa gulēja slimnīcā, jo pirms dažām dienām bija pārcietusi briesmīgu kritienu. Maijā, pēc drosmīgas, vairāku nedēļu cīņas, cenšoties atkopties no gūtajām traumām, viņa klusi aizgāja aizsaulē. Tas ir ārkārtīgi smags zaudējums. Mēs apprecējāmies Soltleiksitijas templī 1948. gada 7. oktobrī. Rīt būtu mūsu 65.-tā kāzu gadadiena. Viņa bija mana dzīves mīlestība, mana uzticības persona un pats tuvākais draugs. Teikt, ka man viņas pietrūkst, būtu nepateikt tikpat kā neko.

Šajā konferencē aprit 50 gadu, kopš prezidents Deivids O. Makejs aicināja mani kalpot Divpadsmit apustuļu kvorumā. Visu šo gadu garumā es baudīju nedalītu savas mīļās

laulātās draudzenes atbalstu. Viņa nesa neskaitāmus upurus, lai es spētu izpildīt savu aicinājumu. Es nekad netiku dzirdējis, ka viņa būtu žēlojusies — pat, ja man bieži tika prasīts pavadīt dienas un dažkārt pat nedēļas šķirti no viņas un mūsu bērniem. Viņa bija īsts eņģelis.

Es gribētu izteikt pateicību — gan savā, gan visas ģimenes vārdā — par neizmērojamiem mīlestības apliecinājumiem, ko esam saņēmuši kopš Fransisas aiziešanas. No visām pasaulē malām ir pienākušas kartiņas un vēstules ar pagodinājumiem manai sievai un līdzjūtības apliecinājumiem mūsu ģimenei. Mēs esam saņēmuši dučiem skaistu ziedu sūtījumu. Mēs esam pateicīgi arī par daudziem ziedojumiem, kas viņas vārdā ieskaitīti vispārējā baznīcas misionāru fondā. Visu mīļās aizgājējas palicēju vārdā es izsaku dziļu pateicību par jūsu laipnajiem un sirsnīgajiem mīlestības apliecinājumiem.

Šajā sāpju un šķiršanās laikā pašu lielāko mierinājumu man ir sniegusi

liecība par Jēzus Kristus evaņģēliju un tas, ka zinu — mana dārgā Fransisa joprojām dzīvo. Es zinu, ka šī ir tikai pagaidu atšķirtība. Mēs tikām saistīti Dieva namā, un šo saistīšanu veica cilvēks, kuram ir pilnvaras saistīt gan uz zemes, gan debesīs. Es zinu, ka kādudien mēs atkal būsim kopā, lai nekad vairs netiktu šķirti. Šī apziņa mani stiprina.

Brāļi un māsas, es varu droši apgalvot, ka neviens cilvēks, kas dzīvojis šajā pasaulē, nav bijis pilnīgi brīvs no ciešanām un bēdām, un ikvienā vēstures periodā cilvēce ir piedzīvojusi savu daļu nemiera un posta.

Kad dzīves ceļā gadās kāds skaudrs pagrieziens, mēs izjūtam kārdinājumu vaicāt: „Kādēļ es?” Dažkārt mums šķiet, ka tuneļa galā nav nekādas gaismas, ka naksnīgajai tumsai nesekos saullēkts. Mēs jūtamies vilšanos, sagrautu sapņu, zudušu cerību un izmisuma ieskauti. Mēs pievienojamies Bībelē paustajam lūgumam: „Vai tad nav vairs nekādu zaļu Gileādā?”¹ Mēs jūtamies pamesti, satriekti un vientuļi. Mums ir tieksme skatīt savas personīgās likstas caur sagrozītu pesimisma prizmu. Mēs nepacietīgi pieprasām risinājumu savām problēmām, aizmirstot, ka bieži vien no mums tiek prasīts dievišķais pacietības tikums.

Grūtības, kuras mūs piemeklē, patiesi pārbauda mūsu spēju pastāvēt līdz galam. Mums katram pašam nākas rast atbildi uz pamatjautājumu: „Vai es kritīšu vai turpināšu līdz beigām?” Daži no mums pakrīt, nespējot pacelties pāri savām grūtībām. Turpināt līdz beigām — tas nozīmē pastāvēt ticībā līdz pat savas dzīves galam.

Domājot par lietām, kas var piemēklēt katru no mums, mēs varam piekrist sendienu Ījabam: „Cilvēks ir dzimis ciešanās.”² Ījabs bija „sirds-skaidrs un taisns” vīrs, kurš „bijās Dieva un vairījās no ļauna”.³ Ījabam — šim dievbijīgajam un pārtikušajam vīram — nācās sastapties ar pārbaudījumu, kurš varētu sagraut ikvienu no mums. Zaudējot īpašumus, uzklaustot draugu nievas, mokoties ciešanās un sērojot par ģimenes zaudējumu, viņš tika mudināts nolādēt Dievu un mirt.⁴ Taču viņš pretojās šim kārdinājumam no visas savas celās dvēseles dziļumiem, sakot:

„Lūk, debesīs jau mīt viens mans liecinieks, un visaugstākā vietā man ir galvinieks.”⁵

„Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs.”⁶ Ījabs palika uzticīgs. Vai, sastopoties ar mums paredzētajām grūtībām, tāpat rīkosimies arī mēs?

Jūtot tieksmi sagumt zem dzīves skaudrajiem vējiem, atcerēsimies, ka citi ir gājuši šo pašu ceļu, izturējuši un pēc tam pārvarējuši savas likstas.

Baznīcas vēsture šajā evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetā ir pārpilna stāstu par cilvēkiem, kuri cīnījušies ar grūtībām, taču palikuši nelokāmi un drošu prātu stājušies tām pretim. Kā viņi to spējuši? Viņi ir balstījuši savu dzīvi uz Jēzus Kristus evaņģēlija. Tas palīdzēs tikt galā ar visu, kas vien mūs piemēklēs. Mums vēl joprojām nāksies sastapties ar lielām grūtībām, taču mēs spēsim stāties tām pretim paceltu galvu un uzveikt tās.

No sāpju gultas, no asaru slacīta spilvena mūs paceļ un pietuvina debesīm šis dievišķais apliecinājums un dārgais solījums: „Es tevi neatstāšu, un Es tevi nepametīšu.”⁷ Tas sniedz neizmērojamu mierinājumu.

Ceļojot tuvu un tālu pa visu pasauli, lai veiktu ar savu aicinājumu saistītos pienākumus, esmu uzzinājis ļoti daudz, tostarp to, ka bēdas un ciešanas ir universālas. Es nevaru izteikt, kādām sirdssāpēm un bēdām esmu bijis liecinieks, apmeklējot tos, kuri sēro, cīnās ar slimībām, piedzīvo

šķiršanos, skumst par neceļos noklidušu dēlu vai meitu vai cieš no pašu grēka sekām. Šo uzskaitījumu varētu turpināt vēl un vēl, jo mūs var piemēklēt neskaitāmas problēmas. Visa tā starpā ir grūti izcelt kādu vienu, taču, kad vien es domāju par grūtībām, es atminos brāli Bremsu — savu bērnības dienu Svētdienas skolas skolotāju. Viņš bija uzticīgs baznīcas loceklis, vīrs ar zelta sirdi. Viņiem ar sievu Seidiju bija astoņi bērni — vairāki no tiem vienā vecumā ar maniem brāļiem un māsām.

Pēc apprecēšanās mēs ar Fransisu pārcēlāmies uz citu bīskapiju, taču reizēm tikāmies ar brāli un māsu Bremsiem, kā arī citiem viņu ģimenes locekļiem kāzās, bērēs un bīskapijas salidojumos.

1968. gadā brālis Brems zaudēja savu sievu Seidiju. Turpmāko gadu gaitā aizsaulē aizgāja divi no viņa astoņiem bērniem.

Kādu dienu, aptuveni pirms 13 gadiem, man piezvanīja brāļa Bremsa vecākā mazmeita. Viņa teica, ka vectētiņš esot sagaidījis savu 105.-to dzimšanas dienu. Viņa pastāstīja, ka „viņš dzīvo nelielā aprūpes centrā, kur katru svētdienu tiekas ar visiem ģimenes locekļiem un pasniedz evaņģēlija stundu”. Viņa turpināja, sakot: „Iepriekšējo svētdien vectētiņš paziņoja: „Mani mīlie, šonedēļ es miršu. Vai jūs, lūdzu, varētu piezvanīt Tomijam Monsonam? Viņš zinās, kas jādara.””

Es apciemoju brāli Bremsu jau nākamajā vakarā. Mēs nebijām tikušies labu laiku. Viņš nevarēja dzirdēt, ko saku, jo bija zaudējis dzirdi. Es arī nevarēju uzrakstīt viņam zīmīti, jo viņš bija zaudējis redzi. Man teica, ka ģimenes locekļi sazinās ar viņu, saņemot viņa labās rokas pirkstu un uz kreisās rokas plaukstu uzvelkot tā cilvēka vārdu, kurš ieradies ciemos. Ziņu viņam varēja nodot tikai šādā ceļā. Es sekoju šai procedūrai, saņemot viņa pirkstu un uzvelkot vārdu „T-O-M-I-J-S M-O-N-S-O-N-S” — vārdu, kādā viņš mani vienmēr bija dēvējis. Brālis Brems ļoti nopriecājās, saņēma manas rokas un

uzlika tās uz savas galvas. Es sapratu, ka viņš vēlas saņemt priesterības svētību. Man pievienojās šoferis, kurš bija atvedis mani uz aprūpes centru, mēs uzlikām rokas uz brāļa Bremsa galvas un sniedzām svētību, ko viņš tik ļoti vēlējās. No viņa neredzīgajām acīm plūda asaras. Viņš pateicīgi saņēma mūsu abu rokas. Lai gan viņš nespēja dzirdēt mūsu doto svētību, Gars bija spēcīgs, un es esmu pārliecināts, ka viņš jutās iedvesmots, apzinoties, ka mēs esam devuši viņam nepieciešamo svētību. Šis jaukais vīrs vairs neredzēja. Viņš vairs nedzirdēja. Viņš dienu un nakti bija piesaistīts nelielai aprūpes centra istabiņai. Tomēr viņa smaids un viņa teiktie vārdi, saviļņoja manu sirdi. „Paldies,” viņš teica, „mans Debesu Tēvs ir bijis pret mani ļoti labs.”

Nedēļas laikā, gluži kā brālis Brems bija paredzējis, viņš nomira. Viņš nekad nekavējās pie tā, kā viņam trūka, bet allaž izjuta dziļu pateicību par savām daudzajām svētībām.

Mūsu Debesu Tēvs, kurš dāvā mums tik daudz iepriecinājuma, zina arī, ka mēs mācāmies, augam un kļūstam stiprāki tad, ja stājamies pretī grūtībām un pārvaram pārbaudījumus, caur kuriem mums jāiziet. Mēs apzināmies, ka pienāks laiks, kad mūsu sirds lūzis, kad mēs sērosim un, iespējams, tiksīm pārbaudīti līdz pat galējai robežai. Taču šādas grūtības ļauj mums mainīties uz labu, pārveidot savu dzīvi saskaņā ar to, ko māca mūsu Debesu Tēvs, un kļūt citādiem nekā esam bijuši, — kļūt labākiem nekā agrāk, vēl saprotošākiem nekā agrāk, iejūtīgākiem nekā agrāk un ar stiprāku liecību nekā agrāk.

Tam būtu jābūt mūsu mērķim — ne vien izturēt un pastāvēt līdz galam, bet arī kļūt garīgi šķīstākiem, izdzīvojot gan saulainus, gan drūmus brīžus. Ja mums nebūtu jāpārvar nekādas grūtības un jārisina problēmas, mēs paliktu, kādi esam, un tikai nedaudz pietuvotos vai pat nemaz nepietuvotos savam mērķim iegūt mūžīgo dzīvi. Kāds dzejnieks ir paudis līdzīgu domu, izsakoties šādiem vārdiem:

*Par lietaskoku kļūt nekad nav
viegli,
To rūda aukains vējš un nikni lieti.
Jo tālāk debesis, jo garāks stiepjas
tas,
To izturīgu dara vētras varenas.
Kas svelmē, salā, dziļos sniegos aug
un nesalūzt,
Starp kokiem un starp cilvēkiem
par lietaskoku kļūst.⁸*

Tikai Skolotājs zina mūsu pārbau-
dījumu, sāpju un ciešanu patiesos
dziļumus. Tikai Viņš vienīgais pār-
baudījumu brīžos dāvā mūžīgu mieru.
Tikai Viņš vienīgais noglāsta mūsu
izmocītās dvēseles ar šiem mierinoša-
jiem vārdiem:

„Nāciet šurp pie Manis visi, kas
esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu
atvieglināt.

Ņemiet uz sevi Manu jūgu,

mācaities no Manis, jo Es esmu
lēnprātīgs un no sirds pazemīgs;
tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām
dvēselēm.

Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana
nasta viegla.”⁹

Kā vislabākajos, tā sliktākajos lai-
kos — Viņš allaž ir mums līdzās. Viņš
ir apsolijs, ka tā būs vienmēr.

Mani brāļi un māsas, kaut mūsu
apņemšanās sekot savam Debesu
Tēvam nemazinātos un nezustu līdz
ar gadiem vai pārdzīvotajām krīzēm!
Mums nevajadzētu gaidīt grūtības, lai
par Viņu atcerētos, un mums neva-
jadzētu tikt nospiestiem pazemības
dziļumos, lai izrādītu savu ticību un
paļāvību uz Viņu.

Centisimies vienmēr būt tuvi savam
Debesu Tēvam! Lai to paveiktu, mums
jālūdzu un jāieklaušas Viņā katru
dienu. Mums Viņš patiesi ir vajadzīgs

katru brīdi — vai tie būtu saulaini
vai lietaini brīži. Kaut mēs vienmēr
atcerētos Viņa solījumu: „Es tevi neat-
stāšu, un Es tevi nepametīšu.”¹⁰

Es no visa savas dvēseles spēka
liecinu, ka Dievs dzīvo un mīl mūs,
ka Viņa Vienpiedzimušais Dēls dzī-
voja un mira par mums, un ka Jēzus
Kristus evaņģēlijs ir tā spožā gaisma,
kas izgaismos mūsu dzīves tumsību.
Kaut tā būtu vienmēr, es lūdzu Jēzus
Kristus svētajā Vārdā! Āmen.

ATSAUCES

1. Jeremijas 8:22.
2. Ījaba 5:7.
3. Ījaba 1:1.
4. Ījaba 2:9.
5. Ījaba 16:19.
6. Ījaba 19:25.
7. Jozuas 1:8.
8. Douglas Malloch, „Good Timber”, citāts no
Sterling W. Sill, *Making the Most of Yourself*
(1971. g.), 23. lpp.
9. Mateja 11:28–30.
10. Jozuas 1:5.

Mācības mūsdienām

Katra mēneša ceturtajā svētdienā Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības stundas tiks veltītas tēmai „Mācības mūsdienām”. Katru no šīm stundām var sagatavot, izmantojot vienu vai vairākas runas no iepriekšējās vispārējās konferences (skat. pievienoto tabulu). Stabu un apgabalu prezidenti var izvēlēties, kuras runas izmantot stundu gatavošanai, vai arī uzticēt šo pienākumu bīskapiem un draudžu prezidentiem. Vadītāji ir uzsvēruši, ka būtu ļoti vērtīgi, ja Melhisedeka priesterības brāļi un Palīdzības biedrības māsas ceturtajās svētdienās studētu vienas un tās pašas runas.

Mēs aicinām tos, kuri apmeklē šīs ceturto svētdienu stundas, studēt un ņemt līdzi uz stundu žurnālu ar iepriekšējās vispārējās konferences runām.

Ieteikumi stundas gatavošanai, izmantojot runas

Lūdziet, lai Svētais Gars būtu ar jums, kad studēsiet un mācīsiet konferences runu(-ām). Var gadīties, ka izjutīsiet kārdinājumu

izmantojot vēl citus materiālus, taču ņemiet vērā, ka apstiprinātie mācību materiāli šo stundu gatavošanai ir tieši konferences runas. Jūsu uzdevums ir palīdzēt citiem apgūt evaņģēliju un dzīvot pēc tā saskaņā ar to, kas mācīts iepriekšējā vispārējā konferencē.

Pārskatiet runu(-as), pievēršot uzmanību principiem un mācībām, kas varētu palīdzēt jūsu nodarbības dalībniekiem. Pievērsiet uzmanību arī stāstiem, atsaucēm uz Svētajiem Rakstiem un apgalvojumiem, kas varētu palīdzēt, mācot runās ietvertās patiesības.

Izstrādājiet stundas plānu, apdomājot, kā pasniegt attiecīgos principus un mācības. Apsveriet iespēju iekļaut savā plānā jautājumus, kas palīdzēs nodarbības dalībniekiem:

- Pievērst uzmanību runā(-ās) ietvertajiem principiem un mācībām.
- Aizdomāties par to nozīmi.
- Dalīties savā sapratnē, domās, pieredzē un liecībā.
- Pielietot šos principus un mācības savā ikdienas dzīvē.

MĒNEŠI, KUROS TIEK MĀCĪTAS ŠĪS STUNDAS	IKMĒNEŠA CETURTĀS SVĒTDIENAS STUNDU MATERIĀLI
2013. gada oktobris–2014. gada aprīlis	2013. gada oktobra vispārējā konferences runas *
2014. gada aprīlis–2014. gada oktobris	2014. gada aprīļa vispārējās konferences runas *

* *Aprīļa un oktobra ceturtais svētdienu stundu gatavošanai var izvēlēties runu(-as) no pēdējām divām konferencēm. Lai uzmeklētu runas dažādās valodās, skat. conference.lds.org.*

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
Otrais padomnieks Augstākajā prezidijā

Nāciet, pievienojieties mums!

Neatkarīgi no tā, kādi ir jūsu dzīves apstākļi un jūsu pagātne vai cik stipra ir jūsu liecība, jūs iederaties šajā baznīcā.

Reiz kāds vīrs sapņoja, ka atrodas lielā zālē, kur pulcējušies dažādu pasaules reliģiju pārstāvji.

Viņš atskārta, ka ikvienā reliģijā ir daudz šķietami pievilcīga un vērtīga.

Viņš satika kādu jauku pāri, kas pārstāvēja Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu un pajautāja viņiem: „Ko *jūs* prasāt no saviem baznīcas locekļiem?”

„Mēs neko neprasām,” viņi atbildēja, „taču *Tas Kungs* pieprasa, lai mēs ziedotu visu.”

Tad šis pāris sāka stāstīt par baznīcas aicinājumiem, mājskološanu un apmeklējošo māsu programmu, pilnlaika misijām, iknedēļas ģimenes mājvakariem, tempļa darbu, labklājības programmu, humāno palīdzību un stundu pasniegšanu.

„Vai jūs maksājat saviem ļaudīm par visu šo darbu?” vīrs vaicāja.

„Ak, nē,” pāris paskaidroja, „viņi velta tam laiku brīvprātīgi.”

„Turklāt,” pāris turpināja, „ik pēc sešiem mēnešiem baznīcas locekļi pavada visu nedēļas nogali,

apmeklējot vispārējo konferenci vai skatoties tās tiešraidī, kas ilgst 10 stundas.”

„Cilvēki uzstājas ar runām desmit stundu garumā?” vīrs brīnījās.

„Kā ir ar jūsu iknedēļas dievkalpojumiem? Kāds ir to ilgums?”

„Trīs stundas katru svētdienu!”

„Ak, vai!” vīrs teica. „Vai jūsu baznīcas locekļi patiešām dara visu to, ko jūs teicāt?”

„Jā, un vēl vairāk. Mēs vēl nepieņemam ģimenes vēstures izpēti, jauniešu nometnes, svētbrīžus, Svēto Rakstu studijas, vadītāju apmācības, iknedēļas jauniešu pasākumus, agrā rīta semināru, baznīcas ēku apkopi un vēl bez tā mums, protams, ir Tā Kunga veselības likums, ikmēneša gavēnis, lai palīdzētu nabagajiem, un desmitā tiesa.”

Vīrs teica: „Es jūtos apmulsis. Kādēļ lai kāds vēlētos pievienoties šādai baznīcai?”

Pāris pasmaidīja un sacīja:

„Mēs jau domājām, ka jūs nemaz nepajautāsi.”

Kādēļ lai kāds pievienotos šādai baznīcai?

Laikā, kad daudzas baznīcas visā pasaulē piedzīvo ievērojamu skaitlisku lejupslīdi, Jēzus Kristus baznīca — kaut arī skaitliski neliela, salīdzinot ar daudzām citām — ir kļuvusi par vienu no visstraujāk augošajām baznīcām pasaulē. 2013. gada septembrī baznīcas locekļu skaits visā pasaulē sasniedza 15 miljonus.

Tam ir daudz iemeslu. Ļaujiet man minēt dažus no tiem.

Glābēja baznīca

Pirmkārt, šo mūsdienu baznīcu ir atjaunojis pats Jēzus Kristus. Šeit jūs atradīsiet pilnvaras rīkoties Viņa Vārdā — kristīt grēku atlaišanai, dāvat Svētā Gara dāvanu un aizzīmogot uz Zemes un debesīs.¹

Tie, kuri pievienojas šai baznīcai, mīl savu Glābēju, Jēzu Kristu, un vēlas Viņam sekot. Viņi priecājas par to, ka Dievs atkal uzrunā cilvēci. Saņemot priesterības priekšrakstus un slēdzot derības ar Dievu, viņi var sajust savā dzīvē Viņa spēku.² Ienākot svētajā templī, viņi jūt, ka atrodas Dieva klātbūtnē. Lasot Svētos Rakstus³ un dzīvojot saskaņā ar Dieva praviešu mācībām, viņi tuvinās savam mīļotajam Glābējam.

Aktīva ticība

Minēšu vēl kādu iemeslu — baznīca dod mums iespēju darīt labu.

Ticība Dievam ir tik tiešām uzteicama, taču vairums cilvēku vēlas darīt ko vairāk par klausīšanos iedvesmojošos sprediķos vai sapņošanu par savu mājokli debesu augstumos.⁴ Viņi vēlas pielietot savu ticību praksē. Viņi vēlas uzrotīt piedurknes un piedalīties šajos diženos centienos.

Un, pievienojoties mums, tas notiek — viņiem paveras daudz iespēju likt lietā savus talantus, līdzjūtību un laiku, lai darītu labus darbus. Tā kā mūsu draudzēs visā pasaulē nav apmaksātu vietējo garīdznieku, mūsu baznīcas locekļi paši veic kalpošanas darbu. Viņi tiek aicināti caur iedvesmu. Dažkārt mēs piesakāmies brīvprātīgi, dažkārt *tiēkam* pieteikti brīvprātīgajos. Mēs uztveram šos uzdevumus nevis kā nastu, bet gan kā iespēju izpildīt derības, ko ar prieku esam slēguši, solot kalpot Dievam un Viņa bērniem.

Vērtīgas svētības

Treškārt, cilvēki pievienojas šai baznīcai, jo mācekļības taka ļauj iegūt vērtīgas svētības.

Mēs uzskatām, ka kristības ir mūsu mācekļības ceļa sākumpunkts. Katru dienu ejot kopā ar Jēzu Kristu, mēs rodam mieru, dzīves jēgu un neizmērojamu prieku šajā pasaulē, kā arī mūžīgu glābšanu pēc šīs dzīves.

Tie, kas uzticīgi virzās uz priekšu pa šo taku, izvairās no daudziem kritieniem, bēdām un nožēlas savā dzīvē.

Garā nabagie un sirdsskaidrie rod lielus zināšanu dārgumus.

Tie, kuri cieš vai sēro, tiek dziedināti.

Zem grēku nastas sagumušie rod piedošanu, atsvabināšanu un atelpu.

Vārds tiem, kuri mūs pamet

Patiesības meklējumi ir atveduši uz Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu miljoniem cilvēku. Tomēr starp mums ir daži, kas pamet baznīcu, ko reiz milējuši.

Kāds var jautāt: „Ja jau evaņģēlijs ir tik brīnišķīgs, kāpēc lai kāds aizietu?”

Dažkārt mums šķiet, ka tas notiek tikai aizvainojuma, slinkuma vai grēcīguma dēļ. Patiesībā tas nav tik vienkārši. Patiesībā nav tāda viena iemesla, ka varētu tikt attiecināts uz vairumu gadījumu.

Daži no mūsu mīļajiem baznīcas locekļiem gadiem ilgi mokās ar domām par aiziešanu no šīs baznīcas.

Šajā baznīcā, kur mēs ļoti augstu godājam personīgo rīcības brīvību, šajā baznīcā, kuru atjaunoja jauneklis, kas uzdeva jautājumus un meklēja atbildes, mēs cienām visus, kuri godīgi meklē patiesību. Kaut arī mūsu sirds lūzt, ja viņu ceļš aizved prom no mūsu mīlās baznīcas un patiesības, kuru mēs visi esam atraduši, mēs cienām viņu tiesības pielūgt visvareno Dievu saskaņā ar viņu sirdsapziņu, jo arī paši pieprasām šo privilēģiju.⁵

Neatbildēti jautājumi

Daži nomokās ar neatbildētiem jautājumiem par vēsturiskiem notikumiem vai izteikumiem. Mēs atklāti atzīstam, ka gandrīz 200 gadu ilgajā baznīcas pastāvēšanā, līdztekus nepārtrauktai iedvesmojošu, godājamu un dievišķu notikumu virknei ir pateiktas un izdarītas dažas lietas, kas kādam var šķist apšaubāmas.

Dažkārt šie jautājumi rodas tādēļ, ka mūsu rīcībā vienkārši vēl nav visas informācijas un vajag izrādīt nelielu pacietību. Kad visbeidzot uzzināsim visu patiesību, tad mums par patikšanu atklāsies viss, ko līdz šim nespējām saprast.

Dažkārt cilvēkiem ir dažādi viedokļi par to, kā skaidrot atsevišķus „faktus”. Jautājums, kas dažiem liek šaubīties, citiem — pēc rūpīgākas izpētes — palīdz iegūt stiprāku ticību.

Nepilnīgu cilvēku kļūdas

Un, pavisam atklāti sakot, ir bijuši gadījumi, kad baznīcas locekļi vai vadītāji vienkārši pieļāvuši kļūdas. Var gadīties, ka kāds no mums ir pateicis vai izdarījis ko tādu, kas nesaskan ar mūsu vērtībām, principiem un doktrīnu.

Man šķiet, ka baznīca būtu ideāla tikai tad, ja to vadītu ideāli cilvēki. Dievs ir nevainojams, un Viņa mācība ir skaidra. Taču Viņš darbojas caur mums — Saviem nepilnīgajiem bērniem —, un nepilnīgi cilvēki pieļauj kļūdas.

Mormona Grāmatās titullapā rakstīts: „Un tā, ja šeit ir kļūdas, tās ir cilvēku kļūdas, tādēļ nenosodiet

Dieva lietas, lai jūs varētu tikt atrasti par neaptraipītiem Kristus soģa krēsla priekšā.”⁶

Tā tas vienmēr ir bijis un būs, līdz tai ideālajai dienai, kad Kristus pats personīgi valdīs uz šīs Zemes.

Žēl, ka daži no mums pakļūp citu cilvēku kļūdu dēļ. Taču, pat par spīti tam, atjaunotā evaņģēlija mūžīgā patiesība, kas rodama Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā, neiet mazumā, tā nevar tikt aptraipīta vai izskausta.

Kā Tā Kunga Jēzus Kristus apustulis un cilvēks, kas pats personīgi redzējis, kā darbojas šīs baznīcas padomes un ko šī baznīca var paveikt, es svētsvinīgi liecinu, ka ikviens svarīgs lēmums, kas iespaido šo baznīcu un tās locekļus, allaž tiek pieņemts, dedzīgi tiecoties pēc iedvesmas, vadības un mūsu Mūžīgā Tēva apstiprinājuma. Šī ir Jēzus Kristus baznīca. Dievs nekad nepieļaus, ka Viņa baznīca novirzās no pareizā ceļa vai atkāpjas no tās dievišķās sūtības īstenošanas.

Jūs šeit iederties

Tiem, kuri nošķirušies no šīs baznīcas, es saku — mani dārgie draugi, jūs šeit joprojām iederties.

Nāciet un pievienojieties mums, liekot lietā savus talantus, dāvanas un enerģiju! Tādējādi mēs visi kļūsim labāki.

Daži, iespējams, jautās: „Bet kā ar manām šaubām?”

Tas ir tikai dabiski, ka jums ir jautājumi — patiesu jautājumu sēkla bieži vien izdzen asnu, kas ar laiku izaug par varenu sapratnes ozolu. Starp baznīcas locekļiem tikai pavisam nedaudzi nekad nav nomocījušies ar nopietniem vai jutīgiem jautājumiem. Viens no šīs baznīcas mērķiem ir barot un kopt ticības sēklu — dažkārt pat smilšainā šaubu un neskaidrību augsnē. Ticība ir cerība uz to, kas nav redzams, bet ir patiess.⁷

Tādēļ, mani dārgie brāļi un māsas, mani dārgie draugi, lūdzu, pirms apšaubīt savu ticību, apšaubiet savas šaubas.⁸ Mēs nedrīkstam nonākt

šaubu gūstā, kas attur mūs no dievišķās mīlestības, miera un dāvanām, kuras tiek iegūtas caur ticību Tam Kungam Jēzum Kristum.

Var gadīties, ka daži teiks: „Es vienkārši neiederos starp jums — baznīcas laudīm.”

Ja jūs spētu ielūkoties mūsu sirdīs, jūs droši vien atklātu, ka iederaties šeit labāk, nekā jums šķiet. Jūs būtu pārsteigti, atklājot, ka mūsu tieksmes, grūtības un cerības līdzinās jūsējām. Var gadīties, ka jūsu izcelsme vai audzināšana atšķiras no tās, ko guvuši daudzi pēdējo dienu svētie, taču tas var izvērties par svētību. Brāļi un māšas, mani dārgie draugi, mums vajag jūsu unikālos talantus un skatījumu. Tieši cilvēku un ļaužu dažādība visā pasaulē ir šīs baznīcas spēks.

Var gadīties, ka daži teiks: „Es nedomāju, ka spētu dzīvot pēc jūsu standartiem.”

Tas ir ļoti labs iemesls, lai pievienotos baznīcai! Baznīca ir izveidota tā, lai stiprinātu nepilnīgus, grūtībās nonākušus un pagurušus cilvēkus. Tā ir pilna cilvēku, kuri no visas sirds vēlas ievērot baušļus, pat ja vēl nespēj izpildīt tos pilnībā.

Var gadīties, ka daži teiks: „Es pazīstu kādu jūsu baznīcas locekli, kurš ir liekulis. Es negribu pievienoties baznīcai, kurā ir šādi cilvēki.”

Ja jūs uzskatāt, ka liekulis ir cilvēks, kuram neizdodas pilnībā dzīvot pēc tā, kam viņš vai viņa tic, tad mēs visi esam liekuļi. Nevienam no mums nelīdzinās Kristum tik lielā mērā, cik, kā mums zināms, vajadzētu. Taču mēs dedzīgi vēlamies pārvarēt savas vājības un tieksmi grēkot. Mēs no

visas sirds un dvēseles ilgojamies kļūt labāki caur Jēzum Kristus veikto Izpirkšanu.

Ja arī jums ir šādas vēlmes, tad neatkarīgi no tā, kādi ir jūsu dzīves apstākļi un jūsu pagātne vai cik stipra ir jūsu liecība, jums atradīsies vieta šajā baznīcā. Nāciet, pievienojieties mums!

Nāciet, pievienojieties mums!

Es esmu pārliecināts, ka par spīti mūsu cilvēcīgajām nepilnībām, šīs baznīcas locekļu vidū atradīsies daudz no šīs pasaules lieliskākajām dvēselēm. Šķiet, ka Jēzum Kristus baznīca piesaista laipnus un gādīgus, godīgus un čaklus cilvēkus.

Ja jūs cerat, ka šeit būs ideāli cilvēki, jūs gaida vilšanās. Taču, ja jūs meklējat skaidro Kristus mācību, Dieva vārdu, „kas dziedē ievainotu dvēseli”⁹, un Svētā Gara svētījošo ietekmi, tad jūs to visu atradīsiet. Šajā iznikstošās ticības laikmetā, kad tik daudzi jūt, ka viņus neaizsniedz debesu apskāviens, jūs atradīsiet šeit cilvēkus, kuri ilgojas iepazīt Glābēju un tuvināties Viņam, kalpojot Dievam un līdzcilvēkiem — tādiem kā jūs. Nāciet, pievienojieties mums!

Vai arī jūs gribat aiziet?

Man nāk prātā, ka Glābēja dzīvē bija laiks, kad daudzi Viņu pameta.¹⁰ Jēzus vaicāja Saviem divpadsmit mācekļiem:

„Vai arī jūs gribat aiziet?”

„Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja:

„Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi.”¹¹

Laiku pa laikam arī mums nākas

atbildēt uz šo jautājumu. Vai arī mēs gribam aiziet? Vai arī mēs, līdzīgi kā Pēteris, stingri turēsimies pie mūžīgās dzīvības vārdiem?

Ja jūs meklējat patiesību, dzīves jēgu un veidu, kā pārvērst ticību darbībā, ja jūs meklējat piederību, nāciet, pievienojieties mums!

Ja jūs esat pametuši reiz pieņemto ticību, nāciet atpakaļ un pievienojieties mums!

Ja izjūtat kārdinājumu padoties, palieciet vēl nedaudz ilgāk, jo jūs šeit iederaties.

Es lūdzu visus, kas dzird vai lasa šos vārdus, nāciet, pievienojieties mums! Nāciet, uzklausiet mīlošā Kristus aicinājumu! Ņemiet savu krustu un sekojiet Viņam!¹²

Nāciet, pievienojieties mums! Jo šeit jūs atradīsiet neizmērojamas vērtības.

Es liecinu, ka šeit jūs atradīsiet mūžīgās dzīves vārdus, svētītās pestīšanas apsoliņumu un ceļu uz mieru un laimi.

Es dedzīgi lūdzu, kaut jūsu patiesības meklējumi iedvestu jūsu sirdi vēlmi nākt un pievienoties mums! Jēzum Kristus svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Mateja 16:18–19; Helamana 10:7.
2. Skat. Mācība un Derības 84:20.
3. Skat. 2. Nefija 33:10.
4. Skat. „Have I Done Any Good?” *Hymns*, Nr. 223.
5. Skat. Ticības apliecinājumi 1:11.
6. Mormona Grāmatas titullapa; skat. Mormona 8:17.
7. Skat. Ebrejiem 11:1; Almas 32:21.
8. Skat. F. F. Bosworth, *Christ the Healer* (1924), 23. lpp.
9. Jēkaba gr. 2:8.
10. Skat. Jāņa 6:66.
11. Jāņa 6:67–68.
12. Skat. Mateja 16:24.